

RASTI V TEM, KAR SMO

Govor na obletnici Hladnikovega doma, 1. avgusta 2004

MARTIN SUŠNIK

Dvainpetdesetletno življenje društva sveti za nami. Minulo je več kot pol stoletja tega sijaja, ki nikakor ni ostalo mrtvo v preteklosti, temveč čigar pečat živi v večji ali manjši meri in kvaliteti v nas. Pred nami se pa odpira široko polje prihodnosti, ki izziva naše sposobnosti in našo kreativnost.

Zakaj kreativnost? Marsikdaj si človek misli, da je po nekem dosežku pravilna ohranjalna stabilnost. In brezdvomno je ohranjanje izredno pomembno, tega se je naša skupnost vedno dobro zavedala. A pozorni moramo biti, da se ne bo to ohranjanje spremenilo v mrzel zastoj. Življenje, pa naj bo to osebno ali socialno, zahteva veliko potrpljenja in moči za zvestobo, istočasno pa zahteva tudi dobro razumljeno aktivnost. Ne prazen pragmatizem ali delo zaradi dela samega, temveč delovanje, ki bi življenje napolnilo z globokim smislom in ki bi postalo tako sodelavec usode.

Kreativnost lahko seveda postane napad proti ohranjanju, lahko je pa tudi polje, na katerem pravo ohranjanje obrodi svoje sadove. Takrat se kreativnost spremeni v pravi napredek, skratka v pravo rast. Kdor resnično raste, ne zanika svoje preteklosti, temveč ohranja svoje bistvo in pripomore, da bi bistvene virtualnosti prišle do realnosti. V tem je perfektna sprememba. Ne alterativna, ki se obotavlja med različnimi in različnimi možnostmi, ki skače sem ter tja, končno pa nikamor, temveč sprememba, ki raste v svojih potencialnih možnostih. Sprememba, ki je čas ne požira do končne smrti, temveč sprememba, ki se sprijazni s potekom časa in vidi v njem možnost za dovrševanje.

Ob priliki debate v zvezi z Evropsko ustavo je papež Janez Pavel II pred kratkim opomnil, da „ni pravilno odtrgati korenin, iz katerih prihajamo“. To seveda ne velja le za to priliko, temveč za vsa področja našega življenja. Kdor ni zvest svojimi preteklostmi, samemu sebi laže in ne bo torej nikoli prišel do popolnosti. Kdor ne ve, kaj je bil, ne ve torej, kaj je, ne kaj mora biti. To pa nikakor ne pomeni ostati pri tem, kar trenutno smo, s prekrizanimi rokami; to pomeni rasti - torej iskati nove poti - v tem, kar smo.

Poglobitev v tej osnovni zadevi nam bo omogočala razumeti, da ohranjanje in kreativnost nikakor nista v sporu med seboj, temveč se medsebojno dopolnjujeta.

Ta izziv trka na vrata nas vaščanov in članov društva.

Veliko vlogo bo seveda imelo pri tem navdušenje, v kateri meri ga bomo vaščani znali ohranjevati živega ali celo še bolj oživeli. Navdušenje bo omogočilo, da ne bo ta odgovornost postala teža na naših plečih in da ne bomo sprejeli ta izziv kot prisiljeno dolžnost. Po poti prisiljenja se življenje ne ohrani, temveč osuši.

Poleg navdušene volje je pa izredno potrebno tudi lastno spoznanje. Iskreno lastno spoznanje je osnova prave in zdrave rasti. Poglejmo se kot velika družina v oči. Našli bomo gotovo mnogo pozitivnih stvari, na katere smo lahko ponosni in katere se spleta obdržati še naprej. Našli bomo tudi kakšne pomanjkljivosti in napake, katere se spleta popraviti; nespametno bi bilo zanikati jih in jih ne sprejeti kot resnične. Ne pridemo do prave čistosti, kdor pometa pod tepih. Brez tega iskrenega pogleda,

brez prvotnega sprejemanja naših zadetkov in napak bo nemogoče vedeti, kam in kako. Ne bojmo se dobre kritike, če ne želimo, da bi pomanjkljivosti vztrajale v času.

Se morda včasih bojimo tega zrcala resnice? Kaj nam bo to zrcalo pokazalo? Razni žarki bodo gotovo zasvetili na njem. In verjetno ena izmed najsvetlejših resnic bo staro in neminljivo dejstvo, da ljudje nismo ustvarjeni za samoto.

Stene tega društva so nam priča, da smo v njihovem zavetju mnogokrat našli plodno zemljo za medsebojna osebna srečanja. Ne le telesna „zunanja“ srečanja, temveč globoka srečanja v intimnostih. Ne le površna srečanja, ki se rojevajo iz neke instrumentalne potrebe drugega za lastno korist, temveč pristna osebna srečanja, ki slonijo toliko na sprejemanju drugega, kot na daritvi drugemu naše notranjosti in naših moči.

Kolikokrat smo pod to streho našli oči prijatelja, sodelavca, pomočnika bo vsak dobro zase vedel. Vedeti pa moramo tudi, da je to globoka potreba naše človeške narave. Čeprav si mnogokrat predstavljamo, da so nam drugi v napoto, da nam ne nudijo več kot novih in neprijetnih zahtev, da nas obsojajo s svojim pogledom, ne pozabimo, da se v samotni rast ne dovrši, da se zaprtost prej ali slej spremeni v suh beg, ki onemogoča plodnost in smisel življenja.

Človek - uči Tomaž Akvinski - „potrebuje pomoč drugih ljudi, da doseže svoj lastni cilj. [...] kot če bi vsak človek bil družina in prijatelj vsakemu človeku.“ To je veljavno za vse ljudi že od prvih časov in velja tudi danes.

V najnotranjem kotu naših src nam je bila postavljena težnja po srečanju, po prijateljstvu, končno po ljubezni v svojih raznih zvrsteh. Kjer ta težnja najde svoje dovrševanje, kjer izpolni svoj cilj, tam se človek počuti doma, tam najde svoj dom. To, da uporabljamo v slovenščini besedo 'dom' za prostor, kjer se srečujemo, naj ne bo samo jezikovna navada, temveč realnost, ki bi jo globoko razumeli in s popolnostjo uresničili.

To je bilo v mislih ustanoviteljev našega društva pred 52 leti. Ta cilj po združenju naših src in moči v prid medsebojne pomoči in dosežka osebne popolnosti, ki ga je mogoče najti v virih naše skupnosti, naj nam sije še danes, ko se prihodnost odpira pred našimi očmi.

Če bomo znali biti dobra zemlja, bo ta sijaj preteklosti razsvetlil našo sedanost in tako tudi našo prihodnost. Tedaj bomo lahko upali, da bo življenje našega društva ne samo dolgo, temveč tudi široko in polno. Zaman se bomo borili za dolžino življenja, če ne bomo skrbeli za njegovo popolnost.

Izziv trka na naša vrata, vsako leto, vsak dan, zmeraj. Izziv kreativnosti v prid perfektnosti rasti. Izziv srečanja z bližnjim, ki pospešuje dovrševanje vseh v dosežku skupnega dobrega. Preko iskrenega spoznanja in pristnega navdušenja bomo lahko tudi mi danes, odgovorili na klic izziva z veseljem.

Tudi nam, kot skupnost, so bili podarjeni talenti. V naših rokah je možnost jih zakopati ali jih pa pomnožiti. Naloga je: **rasti v tem, kar smo**. Kako, po katerih poteh, na kakšen način, so pa vprašanja, katerih odgovore moramo vedno jasneje iskati. Toda dana nam je možnost, da jih iščemo skupaj.

Za člana Evropske komisije predlagan Janez Potočnik

Predsednik vlade Anton Rop je sedanega evropskega komisarja iz Slovenije Janeza Potočnika predlagal za člana Evropske komisije, ki bo pod vodstvom Portugalca Joseja Manuela Barrosa petletni mandat začela 1. novembra letos. Novega šefa Evropske komisije Barrosa pa bo Rop o svoji odločitvi obvestil po seji vlade. Medtem ko koalicija premierov predlog podpira, pa mu opozicija nasprotuje.

Kot je na novinarski konferenci v Ljubljani spomnil

Rop, je bil Potočnik, preden je 1. maja postal prvi slovenski evropski komisar v ekipi Romana Prodijsa, ki se ji mandat izteče 31. oktobra letos, minister za evropske zadeve in vodja pristopnih pogajanj Slovenije z EU, v obdobju, ko je bil na položaju komisarja, pa se je razmeroma dobro uveljavil in ima podporo tudi v EU. Prav tako Potočnik, tako Rop, „uživa zaupanje“ koalicije in podporo javnosti.

Zato je Rop prepričan, da bo Potočnik lahko zelo

dobro in učinkovito opravil svoje delo „v interesu unije, pa tudi v interesu Slovenije“.

Rop je pred tem o kandidaturi opravil več posvetovanj s parlamentarnimi strankami. Medtem ko so jo podprle koalicijske LDS, DeSUS in ZLSD, kjer so ocenili, da je bila Ropova odločitev pravilna, saj naj bi bil Potočnik „najboljša izbira, ki je v tem trenutku mogoča“, pa so bili precej bolj zadržani v opozicijskih vrstah.

Tako je vodja poslanske skupine SDS v DZ France Cukjati dejal, da bi „morale te funkcije prerasti v nads-trankarske“ in menil, da glede tega imenovanja premier Anton Rop vodi „solo politiko, kakor da bo večno mandatar“, kar pa ni dobro za Slovenijo.

Premier je omenjene predloge zavrnil, saj, kot je dejal, je že več kot polovica članic Evropske unije predlagala svoje kandidate za člane nove bruselske ekipe, nekateri med njimi pa so že začeli pogovore z novim predsednikom komisije Barrosom o razdelitvi resorjev. Zato je premier prepričan, da bi „bilo slabo“, če bila Slovenija zadnja z izbiro kandidata oziroma ne bi bilo dobro čakati predolgo. Kar zadeva pobudo o tem, da bi predlagal tri imena, pa je Rop dejal, da se za takšno rešitev ni odločila nobena članica unije.

Sicer pa je bila takšna pobuda zavrnjena že v obdobju pogajanj o evropski ustavni pogodbi, predvsem zato, ker bi bil s tem vpliv držav na imenovanje posameznih komisarjev okrnjen, je pojasnil.

Nekatere opozicijske stranke so premieru predlagale svoje kandidate - SLS je tako za položaj predlagala nekdanjega kmetijskega ministra Franca Buta ali nekdanjega guvernerja centralne banke Franceta Arharja, SNS pa poslanca Bogdana Baroviča. Ob tem je predsednik SLS Janez Podobnik menil, da bi lahko Rop izkoristil priložnost in izbral med več kandidati za evropskega komisarja, obenem pa je opozoril na pomen izbire resorja v Evropski komisiji.

Četrta obletnica ustanovitve NSi

Predsednik NSi Andrej Bajuk je ob obeležitvi obletnice ustanovitve stranke - ustanovljena je bila 4. avgusta 2000 - na Kredarici dejal, da so v stranki zelo veseli in ponosni na vse, kar so v teh letih dosegli. „Dejstvo je, da NSi narašča iz dneva v dan, ne samo v številu članstva, ampak tudi s širšo podporo. Zmaga na volitvah v Evropski parlament je dokaz, da ne sanjamo, pričakujemo pa, da bomo na jesenskih volitvah marsikoga presenetili,“ je dejal Bajuk.

V NSi ugotavljajo, da se konstruktivno in resno delo ter doslednost obrestujeta, ljudje pa verjamejo, da je možna verodostojna politika.

Bajuk je vesel in počaščen, da sta ga občinska odbora stranke v Ajdovščini in Vipavi povabila, da kandidira na listi v volilnem okraju s sedežem v Ajdovščini. „Ponosen sem na držo in trmo slovenskih Primorcev, ki so skozi stoletja in v hudih časih prejšnjega stoletja dokazali, kaj jim pomenita zvestoba in ljubezen do domovine,“ meni Bajuk.

Stranka je sicer četrto obletnico obstoja obeležila s pohodom z naslovom „Slovenija gre na vrh“ in prireditvijo na Kredarici.

Slavnostne prireditve in zabavnega programa pri domu na Kredarici, se je udeležilo okoli 100 članov in simpatizerjev NSi.

Manj navdušeni alpinisti pa so obletnico stranke praznovali na sedežu stranke NSi v Ljubljani in ob tej priložnosti razrezali torto NSi.

ŽELIMO PODVOJITI Odstotek glasov

Bajuk je v pogovoru sicer priznal, da je pred štirimi leti med ustanovitelji stranke obstajal določen dvom, ali jim bo uspel politični preboj. Prestop praga za vstop v parlament oktobra 2000 z 8,7 odstotka glasov, še posebej pa uspeh na evropskih volitvah 2004 (23,6 odstotka) pa sta razpršila vse dvome. Bajuk tudi priznava, da je letošnji volilni rezultat „neka posebnost“ zaradi slabe volilne udeležbe, ki pa je bila nizka za vse nastopajoče stranke. Ali je dober rezultat teh volitev tudi posledica visoke prepoznavnosti nosilca liste Alojza Peterleta? Bajuk se delno strinja, čeprav je Peterle še vedno nastopil na listi Nove Slovenije in je tudi visok funkcionar NSi, ki je poleg tega kot edina med strankami povečala absolutno število glasov, poudarja predsednik NSi.

Bajuk je sicer zagotovil, da evropski poslanec Peterle ne bo nastopil tudi kot kandidat na jesenskih parlamentarnih

Nad. na 2. str.

GLEJ...

OBLETNICA
V SLOVENSKI VASI..... 3
STARI MOST
V MOSTARJU..... 3

PATER BAZILIJ-MOJ BRAT 4
OLIMPIJCI ODPOTOVALI 5
NOGOMET..... 6

Piranski zaliv spet povzročal napetosti

V Piranskem zalivu je znova prišlo do incidentov, povezanih z različnim pojmovanjem poteka meje med Slovenijo in Hrvaško. Po navedbah slovenske Generalne policijske uprave (GPU) sta v slovenskih vodah ribarili hrvaški ladji, zatem pa je na slovensko območje prišla tudi hrvaška policijska patrulja, ki je slovenske ribiške ladje opozarjala, da so v hrvaških vodah. Hrvaška tega dogodka še ni komentirala, je pa slovenskemu odpravniku poslov v Zagrebu izročila diplomatsko noto, v kateri je Slovenijo opozorila na domnevne kršitve slovenskih policijskih plovil v Piranskem zalivu, ki naj bi se zgodile v prejšnjih dneh.

Patrulja postaje pomorske policije Koper v Piranskem zalivu je dvakrat opozorila hrvaški ribiški ladji, da sta na območju ukrepanja slovenske policije in naj ga zapustita. Hrvaški ribiči policistom niso hoteli izročiti osebnih dokumentov niti razkriti osebnih podatkov, območje pa so zapustili šele čez nekaj ur. Na območje je prišla tudi hrvaška policijska patrulja, ki je kljub opozorilu slovenske patrulje, da se nahaja na območju ukrepanja slovenske policije, slovenske ribiške ladje na območju opozarjala, da so v hrvaških vodah.

Radio Slovenija je minuli petek poročal še o nekem drugem incidentu.

Po navedbah radia so hrvaški ribiči 29. julija s štirimi plovili ribarili v vodah, ki jih nadzira slovenska policija, od katerih sta se dve umaknili po dolgotrajnih pogovorih, dve pa sta odšli šele po posredovanju hrvaške pomorske policije. Kuharjeva je v sredo pojasnila, da se je tudi ta dogodek zgodil na istem območju kot torkov.

Slovenska opozicija se je na najnovejši zaplet s Hrvaško takoj odzvala. Slovenska ljudska stranka

(SLS) je izrazila pričakovanje in zahtevo, da bo slovenska vlada odločneje zaščitila slovenske nacionalne interese, ko gre za reševanje mejnih vprašanj s Hrvaško.

Po oceni SLS je namreč zadnji incident v Piranskem zalivu znova pokazal na posledice dolgoletne neodločnosti slovenske vlade in zunanje politike, ko gre za vprašanje meje s Hrvaško. Ob tem je stranka opozorila, da bo neodločno ravnanje vlade škodovalo Sloveniji v primeru morebitne mednarodne arbitraže o tej meji. Izrazila je tudi prepričanje, da mora Slovenija vztrajati pri stanju, kakršno je bilo 25. junija 1991, ko je imela Slovenija nadzor nad celotnim Piranskim zalivom in stik z mednarodnimi teritorialnimi vodami brez kakršnihkoli ovir.

Od slovenske vlade zahtevajo opozicijske stranke, da na zadnje incidente hrvaških ribičev in tamkajšnjih uradnih organov odgovori ustrezno ter skladno tudi z mednarodno prakso zagrozi Hrvaški, da bo prekinila z dejanji v okviru Evropske zveze, ki Hrvaški omogočajo vstop v EZ.

HRVAŠKA SI Z INCIDENTI NA MORJU NE DELA USLUG

Predsednik odbora državnega zbora za zunanjo politiko Roman Jakič je glede note hrvaškega zunanjega ministrstva in zadnjih kršitev hrvaških ribičev v Piranskem zalivu dejal, da je v stikih s slovenskim MZZ, kjer pripravljajo odgovor na noto. Se mu pa zdi „neznosna situacija, da ribiči iz Umaga vsako leto avgusta določajo mejo na morju“ med Slovenijo in Hrvaško, ki je za slovensko stran opredeljena v parafiranem sporazumu Račan-Drnovšek. Kot je dodal, bi se morala hrvaška stran zavedati, da meja na morju ni samo meja Hrvaške s

Slovenijo, ampak od 1. maja tudi z Evropsko zvezo. „Z incidenti si ne delajo velike usluge za hitrejši sprejem Hrvaške v EZ,“ je še dejal.

Na vprašanje, kdo je odgovoren za to, da je hrvaška policijska patrulja kljub opozorilu slovenske policije v tork na območju ukrepanja slovenske policije v Piranskem zalivu slovenske ribiške ladje na območju opozarjala, da so v hrvaških vodah, je Jakič dejal, da je bil odziv slovenske policije po njegovih podatkih korekten, saj je dogodek in ribolov dokumentiral. Je pa po njegovi oceni morda nesorazum na ravni ribiškega kodeksa, ki določa ribolovna območja ladij obeh strani, in izrazil upanje, da bosta državi njegovo veljavo znova obnovili, s tem pa bi se odpravilo posredovanje obeh policij.

Po navedbah hrvaške tiskovne agencija Hina pa je predsednik hrvaškega združenja ribičev Petar Baranović v Splitu dejal, da slovenski ribiči in policisti pogosto kršijo mejo na morju in da je prišlo tudi do fizičnih napadov na hrvaške ribiče v hrvaških vodah.

„Tako kot vprašanje gospodarskega pasu pa mora tudi to rešiti politika. Slovenija je članica EU in takšno njeno ravnanje meče senco na Bruselj, ki se mora oglašiti glede takšnega obnašanja svoje članice,“ je še rekel Baranović.

HRVAŠKA IZROČILA NOTO

Hrvaška je slovenskemu odpravniku poslov v Zagrebu izročila diplomatsko noto, v kateri hrvaško zunanje ministrstvo opozarja slovensko zunanje ministrstvo na „pogoste kršitve na območju Savudrije s strani slovenskih policijskih plovil, vključno z oviranjem gospodarskih dejavnosti hrvaških ribičev v tem delu hrvaškega teritorialnega morja“. Kot je hrvaški MZZ še objavil na svoji spletni strani, so se omenjene kršitve zgodile v petek, 30. julija, in v ponedeljek, 2. avgusta.

Slovensko zunanje ministrstvo, ki ta čas pripravlja odgovor na protestno noto hrvaškega zunanjega ministrstva, je sporočilo, da se slovenska vlada s hrvaško dogovarja za diplomatsko rešitev nastalih razmer in preprečitev nadaljnjih incidentov, predvidoma s podaljšanjem veljavnosti kodeksa obnašanja ribičev.

MZZ je še sporočilo, da bo v odgovoru na noto hrvaškega zunanjega ministrstva, ki jo je prejelo 3. avgusta, odgovorilo na vse navedbe hrvaške strani.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONE MIZERIT

Nekaj korakov naprej, nekaj korakov nazaj. Tako je vsakdanje dogajanje na argentinskem političnem odru. S tem je seveda povezano gospodarstvo in socialni položaj. Celotna slika pa je še vedno meglena.

Brez sprememb. Zadnji teden je ena najbolj važnih novic prešla skoraj neopazno. Iz najvišjih krogov se je zvedelo, da je vlada sklenila zamrzniti politično reformo, ki so jo pred časom napovedali z velikim hrupom. Razlog: da so druge važnejše zadeve, ki jih je treba rešiti in da bo torej reforma počakala za dobo po parlamentarnih volitvah prihodnjega leta. Kaj to v praksi pomeni? Da bomo še naprej volili po starem sistemu, z „rjuhami“ (listas sábana), na katerih bomo videli eno ali dve imeni, za njima pa bo desetina neznan in dvomljivih predstavnikov skupin, s katerimi v premnogih primerih ne moremo soglašati.

Izraz poraza. Da je do tega prišlo je dokaz, da je predsednik vsaj zaenkrat odnehal v svojem namenu zgraditi novo politično strukturo. Je to pozitivno ali ne? Odgovor je težak. Mnogokrat smo že na tem mestu poudarili potrebo po temeljiti spremembi volilnega sistema in političnih okoliščin. Vendar moramo sedaj soglašati z španskim pregovorom, da je bolje „slabo a poznano, kot dobro, ki ga še ne poznamo“. Od sedanjega predsednika so si mnogi kar nekaj obetali, pa je izjalovil marsikatero upanje. Razne potrebne spremembe, ki jih je uvedel, so se izkazale prav tako v službi političnih ali ideoloških interesov. Torej bolje, da stvari ostanejo take kot so. Je pa res, da sedanje stanje pomeni tudi, da se je Kirchner sprijaznil s položajem, v katerem mora sprejeti ponujeno Duhaldejevo roko, se nasloniti na peronistično stranko in pod njenim okriljem izpostaviti svojo vladu prvim parlamentarnim volitvam.

In sedaj - kandidati. Pravzaprav se o kandidatih že dolgo govori. Sedanji mir bo gotovo pretresen, ko bo treba sestavljati liste. Jasno pa je že, da bo Kirchner skušal z vsemi močmi postaviti na vidna mesta čim več sebi zvestih ljudi. Problem bo v najmočnejši - provinci Buenos Aires. Le s težavo je Duhalde prepričal svojo četo, da je sprejela možnost, da bi sedanji predsednik vodil stranko. Še nič ni jasno o prvem mestu v kandidaturi za senatorja. Morda bo sama predsednikova žena; morda Chiche Duhalde. Vse je tudi še odvisno od položaja v drugih volilnih okrožjih.

Zapletena prestolnica. Prestolno mesto Buenos Aires, drugo največje volilno okrožje s tremi milijoni prebivalcev, je bilo za vlade

vedno zapleteno. Samo Menem je svoj čas imel precej sreče tukaj, pa se mu je tudi hitro obrnila. Kirchnerju se je na zadnjih volitvah dobro obnesla zveza z mestnim vodjem Ibarro. Sedaj pa se vse krha in zlasti prestolni peronizem pada v težave. Da je mera težav polna, v anketah nenehno raste vodja ARIja, Elisa Carrió. Enako odločno kakor gospa izgublja na kila, pridobiva na glasovih. Proti njej sedaj mislijo razne volilne ukrepe, vključno možnost, da bi kandidirala predsednikova žena v mestu namesto v provinci. To pa je zelo reskirano.

Težko življenje. Medtem ko politiki že načrtujejo leto 2005, moramo normalni državljani živeti še v 2004. To pa predpostavlja na prvem mestu, da smo še vedno žrtve nesigurnosti, ki je zasidrana v družbi. Že prejšnji teden je predsednik med obiskom v mestu Rosario zatrdil, da je Argentina „zelo varna država“. Morda, če bi jo primerjali z Irakom. A tisti, ki moramo vsak dan guliti čevlje na cestah velikega Buenos Airesa vemo, da nam življenje je mnogokrat visi na nitki. Tudi skupnost je bila prizadeta pred dnevi, ko je žrtev nasilja postal naš rojak Stanko Levstik. Mirno je delal kot strugar na svojem domu, ko se je na cesti razbesnel spopad med policijo in razbojniki. Kroglja je priletela skozi okno in pokončala njegovo življenje. Kdo naj družini razloži, da se v statistikah njegova smrt izgubi v tisoče drugih nasilnih smrti v letu. Za svoje je vsaka taka nesmiselna smrt najhujši udarec, ki ga doneče izjave vladnih funkcionarjev le še ojačijo.

Znova FMI in polemika. Te dni bi vodstvo Mednarodnega denarnega sklada (FMI) moralo potrditi delovanje države v zadnjem trimesečnem obdobju. Do potrditve ni prišlo. Gospodje pri Skladu kritično gledajo na Argentino, ki po njihovem ni dosegla obljubljenih ciljev. Tukaj gre predvsem za nekatere zakone, ki jih FMI zahteva, in pa za dogovore glede zunanjega dolga, ki je v rokah privatnikov v ZDA in Evropi. Razmerje do Sklada je zadnje čase še bolj hladno, zlasti potem, ko je njihova „mea culpa“ komaj omenila nekaj malih grehov v zvezi s preteklim razmerjem do Argentine. Vendar je vlada to pot prehitela kritike in sklenila, da bom plačala obrok dolga ki ji pripada, ne da bi potem čakala povračilo. Rezervnih deviz ima država kar nekaj nakopičenih, tako da se ne bo kaj več poznalo. Prav tako visoka davčna nabirka omogoča, da bodo s septembrom povišali pokojnine za 10%. Upokojencem pa se bo to tudi komaj kaj poznalo.

Neodločnost in nedoslednost povod

Ponovni incident na meji med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško v bližini Savudrije na morju, N.Si označuje kot ponovni neuspeh slovenske vlade pri reševanju tega vprašanja. Če bi slovenska vlada dosledno uveljavljala sukcesijski sporazum, ki določa upravljanje in nadzor celotnega Piranskega zaliva s strani slovenskih oblastnih organov, do takšnih incidentov verjetno ne bi prihajalo. Neodločnost in nedoslednost pa sta bili povod za izigravanje sprejetih sporazumov in pojavljanje nepotrebnih zapletov.

Ob tem želimo omeniti tudi školjčičišča, ki so bila s hrvaške strani postavljena na črno in segajo celo na t.i. „slovensko stran“ sporne in nesporeljive razmejitve v Piranu. Zato N.Si vladi predlaga odstranitev na črno postavljenih školjčičišč ter javno pojasnilo, kako je prišlo do takšnega posega in kako bodo takšno stanje odpravili.

Glede na slabo zastopanje slovenskih stališč do Hrvaške, s strani slovenske vlade, so v N.Si zaskrbljeni, ker naša država slabo utrjuje morebitno pot za arbitražni postopek glede določitve meje na morju s Hrvaško. N.Si pričakuje, da se bo slovenska vlada odločno zavzela za dosledno vzpostavitev stanja v Piranskem zalivu kot je bilo ob osamosvojitvi.

Četrta obletnica...

Nad. s 1. str.

volitvah, vendar pa bo kot „adut NSi“ aktivno sodeloval v kampanji. Kot cilj na volitvah 3. oktobra so si v NSi zastavili podvojitve odstotka iz leta 2000. Bajuk je tudi prepričan, da si bo „obnovljena slovenska pomlad“ zagotovila večino za sestavo nove vlade. Tako se po njegovem mnenju ne bo ponovila zgodba iz leta 1996, ko sta bili desnica in levica izenačeni.

Na vprašanje glede možnosti levo-desne koalicije po volitvah je Bajuk zagotovil, da NSi ne bo sodelovala v koaliciji, v kateri SDS in NSi skupaj ne bi imeli večine. Na vprašanje o težavah v odnosih med SDS in NSi, ki skupaj tvorita opozicijsko koalicijo Slovenija, je Bajuk potrdil, da se „tu in tam pojavljajo določene niti ne težave“. Vendar pa bo koalicija Slovenija delovala naprej, kljub temu da ni bila sprejeta pobuda NSi, da se ustanovi skupni strokovni svet obeh strank in da se pripravijo določene dopolnitve koalicijske pogodbe med strankama (gre za sklepe sveta NSi, sprejete marca).

Veleposlaništvo Republike Slovenije Buenos Aires

Obvestilo o odprtju razstave „Slovenski priseljenci v Argentini“ in konzularnem dnevu v Barilochah, 20. in 21. avgust 2004

Spoštovani,
Veleposlaništvo Republike Slovenije obvešča, da bo v petek, **20. avgusta 2004 ob 19. uri** v dvorani Chonek v Centro Cívico v San Carlos de Bariloche odprta razstava „**Slovenski priseljenci v Argentini**“. Odprtja razstave se bo udeležil tudi veleposlanik Republike Slovenije v Argentini mag. Bojan Grobovšek, ki bo prisotne nagovoril s pozdravnim govorom. Prisrčno vabimo vse rojake na odprtje in ogled razstave, ki bo v Barilochah na ogled do 28. avgusta 2004.

Hkrati veleposlaništvo

obvešča, da bo v soboto, **21. avgusta od 10. do 12. ure** konzularni dan v prostorih **Častnega konzulata Republike Slovenije, Mitre 124, piso 6 B, Bariloche**.

Strankam svetujemo, da se pred tem datumom obrnejo na veleposlaništvo v Buenos Airesu, kjer bodo dobile natančna navodila o dokumentih, ki so potrebni za ureditev želenih postopkov. Informacije lahko dobijo po telefonu v konzularnem oddelku veleposlaništva (+54 11 4894 0621 int. 21).

S spoštovanjem,

Jana Strgar

SLOVENC V ARGENTINI

52. obletnica društva Slovenska vas

Vsako nedeljo se vaščani ob 9. uri zbiramo v cerkvi Marije Kraljice za sveto mašo v slovenskem jeziku. Na nedeljo, 1. avgusta pa je udeležba bila številnejša kot običajno, saj smo z njo ob maševanju župnika Jožeta Bokaliča pred Bogom pričeli praznovanje nove obletnice krajevnega društva. V homiliji nas je, oprt na mašna berila, opozoril na minljivost materialnih dobrin ter povezal praznovanje obletnice z višjimi vrednotami kot delo za skupnost in solidarnost do vseh njenih članov, zlasti najbolj potrebnih.

Za pogovarjanje po maši se tokrat ni nikakor mudilo, saj so za pripravo kosila skrbele naše poznane in priznane kuharice. Med tem sta se na igrišču razvili zanimivi tekmi, kot če bi ponavljali igre med Ramos Mejijo in Lanusom izpred nekako 15 ali 20 let. Le več sivih (ali celo bleščečih) glav je bilo na nogometnem igrišču (žene, ki so se pomerile v odbojki, so seveda še prav take) in tudi fizična kondicija ni več ista, čeprav v mnogih primerih še vedno pohvalna.

Tako se je kar hitro približal čas za kosilo, po stari vaški navadi okusno in obilno, z vestno postrežbo mladih natakarev.

Še malo smo morali počakati, da so nas povabili v dvorano na kulturni program. Predsednik prof. Franci Stanovnik, ki je, kot kaže, z novim zagonom poprijel vodstvo društva, je ob pozdravnih besedah posebej poudaril vključevalno dolžnost v naših organizacijah, saj so jih naši predniki predvsem s tem namenom ustanovljali.

Letošnji slavnostni govornik je bil prof. Martin Sušnik,

čigar govor prinašamo na uvodnem mestu.

Sledila je otroška predstava „Gledališče živalskega vrta“, ki jo je pripravila vaška slovenska šola. Kdo bi morda mislil, da igrice, pri kateri večinoma nastopajo šolski otroci, ni najbolj primerna za društveno obletnico. Pa bi se motil. Igranje je bilo tako sproščeno in tekoče, da je vsa dvorana veselo in napeto sledila sodbi v tem posebnem živalskem vrtu. Končno pa je tudi sobotna šola med poglavitnimi letnimi dejavnostmi v našem skupnem domu...

Ker so igro prvič uprizorili za Alojzijevo proslavo v Slovenski hiši, je Sv. Sl. že takrat objavila komentar. Vendar ni odveč, da tudi sedaj omenimo odlično vodstvo teh odrskih živali, ki ga je izvedel Marko Pallota. V živalskih vlogah so se izkazali: Karolina Zorko kot spontana in zvita obtožena lisica, Nikolaj Rozina kot korajžen in zahteven tožilec volk, Ezekiel Grbec kot mogočen pa tudi igravi sodnik medved, Agostina Benegas z odlično izgovorjavo branilke žirafe, izstopajoča kreacija Zofije Boštjančič kot opica, Andrej Cukjati kot plašen (samo v vlogi) zajček, za čigar usodo so bili vsi zaskrbljeni, zlasti njegova soproga (seveda tudi v vlogi) Tatjana Grbec in ostali zajčki pod skrbnim vodstvom Rotije Grbec, Melanie Žitnik kot vsiljivi, včasih zastrašujoči, zopet pa kar šaljivi lev, Sebastijan Šmalc kot zelo posrečen ježek, ki ga kar niso pustili do besede, Natalija Goljevšček kot vestna zapisničarica sova in ljubki pingvini s Tomažem Koprivnikarjem in Marijo Belen Otero na čelu.

Da se je sodba srečno iztekla, je poskrbel najprej pisatelj Milan Štanta, da so jo uspešno postavili na oder, pa je zasluga režiserke in učiteljice Monike Urbanija Koprivnikar, kateri gre vsa pohvala za lepo naučeno predstavo. V neobhodno pomoč so ji med drugim bili Cecilija Stanovnik s sodelavci pri scenografiji, Tomaž Sušnik in Jože Mehle, ki sta pripravila in skrbela za zvok in razsvetljavo, Olga Sladič Fink in Lucijana Servin Čec kot šepetalki in Marjana Urbančič s plesno koreografijo.

Veseli smo bili tega nastopa. Bog daj še vrsto naslednjih!

V Mostarju slovesno odprtje Starega mostu

V Mostarju so slovesno odprli Stari most, ki je bil uničen med vojno v BiH leta 1993. Most naj bi uradno odprla predsednik predsedstva BiH Sulejman Tihić in generalni direktor Organizacije ZN za izobraževanje, znanost in kulturo (UNESCO) Koičiro Macura.

Himni BiH, ki so jo pod vodstvom dirigenta Emirja Nuhanovića izvedli zbor Srbskega narodnega gledališča v

Novem Sadu, mladinski zbor iz Zenice, mostarski mestni zbor, vokalna skupina Allegro in Sarajevska filharmonija, je sledila Beethovnova Oda radosti, ki so jo ob koreografiji plesnih skupin in mažoret zapeli solisti Ivica Šarić, Nermin Puškar, zbori in Sarajevska filharmonija.

Prisotne je med drugim nagovoril upravni direktor Svetovne banke, ki je

opozoril na pomen obnove mostu za spravo med narodi BiH. „Sprava je nujna za ponovno ožvitev gospodarstva in vzpostavitev družbenega tkiva v tej državi, ki je bila še pred manj kot desetletjem sinonim za trpljenje in konflikt,“ je poudaril Zhang. Ashdown pa je v svojem govoru dejal, da je dokaz posebnega značaja mostu dejstvo, da se je na njegovem odprtju zbralo tako veliko ljudi iz različnih držav, da bi skupaj proslavili to, kar obnova mostu govori o BiH, o sožitju in o zmagi upanja nad nesrečo.

Znameniti most se je zrušil v Neretvo 9. novembra 1993, potem ko so hrvaške enote v BiH nanj izstrelile 86 granat. Most, po katerem je mesto dobilo ime, je od svoje izgradnje leta 1566 sicer preživel številne katastrofe, invazije, vojne in celo potrese. Stari most je zasnoval Mimar Hajrudin, učenc slovitiga arhitekta Sinana, očeta klasične otomanske arhitekture.

Pri obnovi Starega mostu so uporabili kamen iz bližnjih kamnolomov, gradili pa so ga na tradicionalen način s klini, sponami in zagozdami. Most so začeli graditi junija 2001 po dveh letih znanstvenih in arheoloških raziskav, dokončali pa so ga aprila letos.

UNESCO je v Mostarju sponzoriral še štiri glavne projekte: obnovo mošeje Tabakica, revitalizacijo starega mestnega jedra, obnovo mostu Kriva čuprija ter obnovo stare turške kapeli, hama-

SAN JUSTO

Srečanje staršev Balantičeve šole

V San Justo so imeli v zadnjem času kar dvojje roditeljskih srečanj. Prvo je bilo v nedeljo, 2. maja, v prostorih Našega doma za vse starše otrok Balantičeve šole. Pater dr. Alojzij Kukovica nam je spregovoril o temi „Lestvica vrednot pri vzgoji v družini“. Lepo nas je spodbujal k razmišljanju o krščanskih vrednotah pri vzgoji otrok. Po predavanju smo v prijateljskem pogovoru povedali svoje osebne izkušnje in razjasnili dvome. Ker pa se v vse teme nismo mogli dovolj poglobiti, smo se domenili za novo srečanje v nedeljo, 11. julija.

Na tem drugem sestanku je bila vodilna nit spolna vzgoja otrok in pubertetnikov, o vplivih TV in interneta ter o podajanju informacij

v sedanjem argentinskem šolskem programu. Pater Kukovica nam je opisal žalostno stanje današnjega sveta, ki je izbrisal Boga in ima kot najvažnejšo vrednoto brezmejno uživanje. Po iskrenem razgovoru smo prišli do zaključka, da nam je osebna molitev, zakrament sprave in intenzivno duhovno in moralno življenje v veliko pomoč pri vzgoji za vrednote, ki nas bodo končno vodile do pravega krščanskega življenja.

Za konec nam je svetoval nekatere knjige in poudaril, da se moralna vzgoja začne že v najnežnejši dobi.

Čutimo, da so ta srečanja nenadomestljiva opora za starše v tej edinstveni, a zelo zahtevni nalogi, kot je vzgoja naših otrok.

Iz Beneške Slovenije

V Beneški Sloveniji so 27. junija oživili spomin na veliko sosednjo Nadiških dolin, ki je bila najvišja predstavica slovenskih rojakov za časa Oglejskega patriarhata in Beneške republike.

Ta velika sosednja pomeni za Slovence avtonomijo, svobodo, demokracijo. Enkrat letno pa so se zbrali v Špetru.

Te manifestacije so se udeležili tamkajšnji župani, ki so se zbrali v župni cerkvi Počastili so domačine in goste s pesmijo Ivana Trinka: Beneška družina.

Pesem pravi: Mi smo beneška družina, naše veselje pojemo. Bog naj živi vse Slovenje. In naj da nam vsem dobro.

Potem so zapeli vrsto tradicionalnih in novih pesmi. Pretresljivo je bilo čuti stare slovenske pesmi, ki so jih nekoč peli pri mašah: Lej, nebesa so se odprla, V zakramentu, Marija skoz življenje, Pred Bogom poklekimo in druge. Na koncu so prvič predstavili pesem, ki jo je Nino Specogna zložil za to priliko: Naj živi naša Benečija, Ohrani, Bog, vse Benečane, Daj jim živeti v miru, ljubiti se kot bratje, Si pomagati v vseh potrebah.

Daruj, Bog, svoj mir Božjim ljudem, ki so dobre volje.

Naj živi naša Benečija.

Potem se je pričel spreved po starih špeterskih poteh, do cerkve sv. Škurinca, kjer so župani in komunalci izvolili nova velika dekana Landarske in Mirske banke ter velikega dekana Nadiških dolin. Volilci so zapičili svoje palice, simbol oblasti, blizu tiste od kandidata.

Za dekana Nadiških dolin je bil izbran Daniel Bukovaz, ki je prisegel na starinske mašne knjige v glagolici, ki jih hranijo v špieterskem župnišču.

V svojem nagovoru je dejal, „da bi želel, bi se stare navade ne izgubile in da bi slovneski jezik postal močnejši.“

Druga naloga je bila valorizacija slovenščine ter odpreti okno v slovanski svet.

Tu je poudaril, da vlada ni mogla postaviti meteorološkega radarja na Matajurju, najlepše njihove gore.

Beneško gledališče je uprizorilo proces proti Čikulini, ki je bila obtožena čarovnij. Besedilo je napisal Aldo Codig.

Novost letošnjega sejma je bil trg, na katerem so domači obrtniki, umetniki in kmeti pokazali, kaj znajo.

Upajmo, da se bo ta iniciativa nadaljevala in se bodo tako dvignili iz krize, v katero so jih pahnil.

Dom, kulturno verski list št. 12

SPOMINI

MOJ BRAT

PATER BAZILIJ

Nikoli ne bom pozabil tistih tihih blagoslovljenih večerov v Tirolah, ko se je srce kljub tujini umirilo in pozabilo na prestano gorje. V cerkvi na skali se je oglašil edini zvonček, da je prijetno odjeknilo med visokimi smrekami. Nekje na Burgu so zateglo mukale krave. Na vso dolino je legla rahla meglena koprena in ovijala v hrib potisnjene kmetije. Kristeinbach je v večernem miru močnejše zašumel po skalah proti dolini. Toda njegova pesem me ni motila, ampak uspavala.

Sleheri večer sem presedel na klopici ob križu ter gledal na okna mičnih tirolskih hišic, ki so se druga za drugim prižigala v bregu. Kakor bi poredno mežikala, ker so prehitela zvezde na večernem nebu, ki je počasi temnelo.

Ob takih trenutkih je v meni vedno utihnil vihar, da sem se znova in znova čudil, kako je to sploh mogoče. Odkod neskončni mir daleč od rodne grude in svojih, ko me vse dni razjedajo moreči dvomi bodočnosti in krvavi vetrinjski spomini?

Da, tirolski večeri so mi vselej prineslo spokojnost.

Vselej? Ne! Eden izmed njih, večer devetega junija leta Gospodovega obiskanja tisoč devetsto petinštiridesetega, me je zopet spomnil, da je domovina daleč, daleč...

Sedel sem kot navadno na klopici ob križu in gledal po Kristeinu, ki se je vedno bolj pogrezal v molk noči. Poleg mene je ležala kitaro. Matilda, domače dekle, je igrala, preden je stekla za bratcem domov.

Po poti iz Rieda so odjeknili koraki. Po obrisih sloke postave sem že od daleč spoznal, kdo prihaja. Kozak mojih let, v ruskih vojaških hlačah in strganem tirolskem suknjicu, ki je večkrat poprosil pri mojem krušnem očetu. Bil je eden tistih, ki so jih hoteli vrniti Rusom, a je srečno ušel iz peggeškega taborišča. Skrival se je v gorah - kakor sto in sto drugih - in prihajal k kmetom po živež. Edino orožje, ki je ostalo molčečemu, vaze zaprtemu fantu, je bilo bodalo, katerega ročaj je gledal izza desnega škornja.

Večkrat sva se videla pri Oberwasserlechnerju, si izmenjala pozdrave in šla vsaksebi. Gotovo je vedel, da sem begunec, kakor sem poznal tudi jaz njega. Toda vsak je imel svoje misli in čeprav sva si bila blizu po skupni usodi, so naju ločili jezik, narodnost in vera. Bil je preveč vaze zaprt in nezaupljiv, da bi silil vanj.

Tudi oni večer sva se pozdravila in fant je hotel mračno mimo mene. Toda njegove oči so zagledale kitaro, ki je počivala na klopi. Zažarele so od hrepenenja in ustnice so se mu rahlo premaknile. Obstal je za trenutek, kakor bi se ne mogel prav odločiti. Morda je izgubil vero v dobre ljudi in se je zbal, da bo hladno odbit.

„Ali smem?“ je končno tiho poprosil v ruščini.

Pokimal sem.

Takoj je pristopil in segel po kitari. Dvignil jo je rahlo, kot bi se bal, da bi jo zbolelo. Otožen smehljaj mu je pričaral jamice na lica, ko je sedel poleg mene in nastavljal prste na strune.

Zavzet sem ga gledal. Saj ni upal začeti. Zrl je nekam v hrib, na drugo stran potoka in se boril sam s seboj. Kakor bi vedel, da ga bo pesem preveč prevzela, a ne bi rad pred tujcem kazal svojih čustev.

Razumel sem ga in mu rahlo položil roko na ramena. Hvaležno me je pogledal in nato so njegovi prsti začeli živčno božati strune. Sprva nežno, da so me že prvi, komaj slišni zvoki prevzeli. Nisem še slišal tako igrati. Glasovi so se prelivali v en sam spev ranjenega srca in prav zato prodirali v mojo notranjost ter me odeli v mehko otožnost. Bol in hrepenenje so izražali akordi, ki so postajali vedno močnejši. Končno so zadoneli, kakor bi hoteli prevpiti vihar krivic, ki se je tako neusmiljeno razbesnel nad Kozakom in menoj in milijoni brezdomcev.

Mir tirolskih večerov je izginjal iz moje duše.

Tujec je pozabil, da sedim poleg njega. Zaprl je veke in izpod njih je začela drseti solza za solzo. Ni jih zadrževal, polzele so po mlademu, skoraj dekleškem licu, ki mu je komaj pognal prvi puh, pa ga že neusmiljeno bičajo viharji življenja. Ustnice so mu drgetale. Nič več ni mogel obvladati boli, ki mu je divjala v prsih: izlil jo je iz sebe v nežni ruski pesmi, da sem ginjen poslušal njegov čisti tenor. O daljni domovini širnih step ob tistem Donu, kjer stoji njegov dom in njegova mati zaman hodi na prag, kdaj bo zaslišala paket konjskih kopit in zagledala sina kozaka. O grudi zemljice, ko si mu jo vzeli, o kosu domačega kruha, o šopku s sosedovega vrta...

Kje si, mir? Z vsakim jekom strun, z vsakim tonom glasu je bila v meni močnejša zavest, da sem na tujem, da ne bom v Tirolah nikoli doma. Mir je izginil, kot bi ga vzel večerni veter. V meni je zdijal vihar tujine: v hipu so stale pred menoj vse krivice, ki spremljajo brezdomce. O, vi, od Boga samega stokrat prekleto, kdo vam je dovolil krasti domove? Kdo vam daje pravico nad našimi življenji? Rablji, rablji!..

Oni trenutek je neznanega otroka širnih ruskih step zblížal s sinom slovenske zemlje. V kozakovo pesem se je prikradla tudi moja usoda. Roka je tesneje objela dečkova ramena, desnica pa se je sama sprožila in poiskala njegovo.

„Hvala ti, brat!“

Umolknil je in me gledal, kakor bi se sramoval solza.

Toda verjetno je opazil, da se svetijo tudi moje oči, kajti šepetaje mi je vrnil isto besedo: „Brat!..“ Morda je prvič v tujini čutil, da nekdo z njim deli trpljenje.

Nato so njegovi prsti zopet poiskali strune. A zdaj nič več rahlo in otožno. Strastno so udarili po njih. Spomini na dom so izvalili iz fantovega srca divji kozaško pesem, v kateri je hotel zadušiti svojo bol. Zdelo se mi je, da gleda v duhu pred seboj hrzajoče konje v krvavem metežu za svobodo doma. Kot bi stal ob bregovih Dona in se čudil njegovim valovom...

„Hej, naš očka Don; tihi Don!“

Hej, pokaj, moj tihi Don, tak kalen se vališ?

Hej, zakaj rdeč kot kri tja v dalj hitiš?..“

Pesem hrepenenja, ljubezni in sovraštva obenem, zapanja in obupa.

„Hej, naš očka, tihi Don!..“

Posebni akordi. Dlan je v trenutku umirila brneče strune in odrinila kitaro od sebe. Zdelo se mi je, da jo je zasovražil, ker mu je vzbudila domotožje. Tudi jaz sem jo. Kozakova glava pa je kakor mrtva omahnila na prsi. Zaihtel je na glas.

Ne vem več, kako dolgo sva sedela na klopi ob križu. Povedala sva si, kdo sva in od kod, šepetala sva si o domovini, kot bi se poznala že od rane mladosti. Razumela sva se. Dečko iz ruskih step je bil prvi v tujem svetu, ki sem mu potožil svojo bol. In vem, da sem bil prvi, ki je poslušal njegovo zgodbo. Postala sva si brata.

„Bog s teboj, Vasilij!“ sem se poslovil.

„Do svidanja, Vasja!“ mi je krepko stisnil desnico.

Tisti večer dolgo nisem mogel zaspati. Tujina je kot težka skala ležala na mojih prsih. Daleč, daleč nekje za gorami sem čul utripati srce domovine.

Naslednji večer sem Vasja zaman pričakoval: ni ga bilo v Kristen. Nikoli več. Dopoldne so bili pri nas Angleži s tankom in kamionom. Lovili so ubegle Kozake in se fantu verjetno ni zdelo varno priti.

Čez štiri dni pa sva se srečala drugje...

Z izposojenim kolesom sem se peljal v Lienz. V Thalu so me ustavili vojaki in zahtevali papirje. Star oguljen kolar mi je pomagal, da mi niso delali prevelikih sitnosti.

Ko sem zopet sedel na kolo in nadaljeval pot, je za mano privozil kamion. Sovražil sem to enakomerno brnenje in vsak vojaški avto me je spomnil brezkončnih vrst vetrinjskih transportov, ki so vozili smeh naših fantov in od skrbi zorane obraze naših mož v smrt ter bi moral z njimi skoraj tudi sam v naročje kočevskih jam...

Ognil sem se s ceste, da me je prehitel.

Kaj se morda varam? O Bog!

Nisem se motil. Na odprtem avtomobilu so med oboženimi vojaki sedele štiri osebe. Prvi pogled mi je povedal, da je dekle Rusinja. V enem izmed moških pa sem spoznal - Vasja.

„Vasja, Vasja!..“ se je utrgalo iz mene. Hitreje sem pognal kolo.

Brat me je slišal. Ozrl se je in me spoznal. Otožno se je nasmehnil, nato pa dvignil desnico in mi zamahnil v poslednji pozdrav. Vojaki so se malomarno okrenili in brez srca gledali, komu velja.

Kamion se je med ropotom oddaljeval. Mene pa je grenko stisnilo v grlu: Vasja je kriv samo to, da je Kozak. Vlečete ga rabljem, kakor tisoče naših. Kakor živino nas prodajate...

Sredi ceste sem stopil s kolesa in gledal za avtomobilom, dokler ni izginil za ovinkom.

„Do svidanja, Vasja!..“

Ko sem nekaj mesecev kasneje v poznem popoldnevu iz lienskega taborišča odšel proti Dolsachu, da bi pri dobrih ljudeh poprosil grižljaj kruha, sem čisto slučajno obstal pred grobom. Za cestnim jarkom je bila gomila zemlje s pravoslavnim križem, zbitim na hitro roko in brez orodja. Z njega pa so nemo strmele vame razmetane črke: Vasja Ivanov, VI. 1945.

Pa ne, da bi...

Streslo me je.

Morda je pokopan on, moj brat. Mesec se ujema. Ime prav tako, za rodbinsko ime žal nisem vedel. Če so ga peljali s kamionom in je hotel pobegniti, so za njim streljali...

Mnogo sličnih ruskih grobov je bilo ob glavni cesti in za Dravo iz tistih žalostnih dni. Prijatelji, ki so se skrivali po okolici, so na tistem pokopavali postreljena telesa, za katere se nihče ni menil. Sam ne vem zakaj, toda domala sem se prepričal, da stojim pred grobom svojega ruskega brata. Tistega svetlolasega Vasja, ki so ga oropali vsega in ne bo videl nikoli več svojega doma. Tudi mati ga zaman pričakuje na pragu kozaške domačije na Donu.

Veter je zašuštel med jelšami ob cesti in zdelo se mi je, da slišim Vasjevo pesem: „Hej, pokaj, moj tihi Don, tak kalen se vališ?..“

Potem sem - ne da bi komu pravil - večkrat obiskal samotni grob ob cesti pred Dolsachom. Gomilo sem očedil plevela in jo okrasil s cvetjem. Tako lepo je bilo sedeti ob njej in poslušati v vetru spev ruskega brata. A v njegovi pesmi ni bilo več sovraštva in obupa: bilo je odpuščanje in mir.

Mir večnosti, ki ga tudi tujina vzeti ne more.

(Pater Bazilij Albin Valentine je objavil to spominsko črtico v avstralskem mesečniku *Misli junija* leta 1973. Jožica Gerden iz Mildure jo prevaja v angleščino. Na njeno pobudo so jo ponatisnili v letošnjih junijskih *Mislih*. Nam jo je v objavo nasvetovala Marta Fink.)

Pismo bralcev

Haedo, 4. avgusta 2004

Spoštovani g. urednik!

Dovolite mi, da našo skupnost seznanim z dogodkom iz lanskega leta.

V reviji *Dve domovini/Two homelands* sem v 17. št. (2003,1) opazil dve zmoti. Prva je bila v prispevku Marije Jurič Pahor „Coming out“ manjšinskih žensk, v katerem je trdila, da je akad. slik. Bara Remec „delovala zunaj organizirane slovenske skupnosti skupnosti v Argentini“ (str. 96). Druga pa je bila v Irene Mislejeve *Uvodnih mislih* na okrogli mizi o znani in neznani ustvarjalnosti slovenskih umetnikov v izseljenstvu (str. 108), kjer pripoveduje o „drobnem dogodku“ sredi osemdesetih let, „ki da je postal mejnik“. Kipar Francè Ahčin, „pripadnik politične emigracije, mdr. avtor domobranskega spomenika v Slovenski hiši, se je odločil, da svoj opus podari Sloveniji, natančneje, rojstnemu kraju Domžale. Zato je Ahčinova odločitev pomenila majhen pretres.“ Potem pripoveduje, kako je Ahčin šel prosit jugoslovanskega veleposlanika, Srba dr. Matiča, da mu pomaga zbirko prinesiti v Slovenijo, kar je veleposlanik res storil. „Ko se je to zvedelo v krogih politične emigracije, je seveda malce završalo. Ahčin pa je bil zelo trmast človek, zelo samozavesten in se ni hotel spraviti v nobeno javno polemiko.“

Ko sem prebral ti dve trditvi, sem 12. maja poslal elektronsko pošto uredniku, dr. Marjanu Drnovšku. Sporočil sem mu, da je Bara Remec bila delovna članica v skupnosti (npr., soustanoviteljica SPD Bariloche in SKA). Pa tudi, da zaradi Ahčinovega plemenitega dejanja ni bilo nobenega „pretresa v skupnosti“, saj o tem, npr., ni ničesar v nobenem zapisniku Zedinjene Slovenije niti mu nihče ni nikoli tega očital, kar lahko potrdi njegova vdova, ga. Milena. Dostavljal sem, da so mnoge pomembne osebnosti redno pošiljale knjige ali revije v NUK, čeprav posredno, in v tem ni izvzeti niti Miloša Stareta. Posebno v osemdesetih letih pa so nekateri oblastniki v Sloveniji celo iskali zaslonbe in podpore proti jugo-srbskemu hegemonizmu pri najvišjem političnem vodstvu v emigraciji! Seveda sem zatrdil tudi, da spomenik v Slovenski hiši ni domobranski, ampak namenjen vsem žrtvam vojne in revolucije.

Dr. Drnovšek mi je takoj odgovoril. In sicer, da bo poslal moje pismo prizadetima avtoricama in jima predlagal popravek v prihodnji številki revije.

Dr. Marija Jurič Pahor je takoj stopila v stik z mano in mi celo dala na vpogled popravek, ki ga je potem objavila revija *Dve domovini/Two homelands* (štev. 18, 2000, str. 231) pod naslovom *Dopolnilo k članku „Coming out“ manjšinskih žensk*.

Res pa še zdaj čakam kakega glasu od dr. Irene Misleje - čeprav ga dejansko nikoli nisem pričakoval. Nekateri se imajo pač za nezmotljive, tako kot svoj čas partija, ali pa še sedaj tisti, kar znani angleški zgodovinar Paul Johnson imenuje „pred-evropska levica, ki misli, da samo ona ve, kaj je najbolje za vse“.

Vljudno pozdravljam,

Jože Rant

V veljavi prostorski akt

Prostorski akt, ki omogoča gradnjo islamskega verskega in kulturnega centra ob Cesti dveh cesarjev v Ljubljani, je začel veljati. Džamija naj bi tako v Ljubljani predvidoma zgradili do konca desetletja na dva hektara velikem zemljišču, objekt pa naj bi stal na približno 4000 kvadratnih metrih površine. Celoten projekt naj bi bil po pričakovanjih islamske skupnosti vreden nekje med pet in deset milijonov evrov.

Ljubljanska županja Danica Simšič bo islamsko skupnost še ta teden pisno obvestila o veljavnosti omenjenega odloka. Zatem pa islamska skupnost od države, ki je lastnica zemljišča, pričakuje ponudbo za odkup zemljišča v bližini ljubljanske južne obvoznice, kjer naj bi stal center. Eden prvih korakov po odkupu bo mednarodni razpis za gradnjo centra, zbiranje sredstev za gradnjo pa že poteka.

Pobudniki so ob tem pojasnili, da niso proti loka-

ciji, kjer naj bi stala džamija, ampak proti gradnji centra v predvideni obliki in velikosti.

Na predlog vladajoče koalicije (LDS in ZLSD) in ob nasprotovanju večine opozicijskih svetnikov je mestni svet odložil dokončno odločanje o razpisu naknadnega referenduma ter zahtevo posredoval v presojo ustavnemu sodišču. To pa je sredi julija odločilo, da se sklep o razpisu naknadnega referenduma glede gradnje džamije v Ljubljani in sklep o spremembah tega sklepa odpravita.

Islamski verski in kulturni center naj bi sicer povezoval molilnico, prostore za verouk, knjižnico, dvorano za rekreacijo, predavanja in družabna srečanja, čajnico in kavarnico, prostore za zbiranje mladine, pisarne, restavracijo odprtega tipa in servisne prostore ter stanovanja za osebje. Na objektu bo glede na predlog izstopala do 18 metrov visoka kupola in minaret, ki naj bi bil visok do 27 metrov.

NOVICE IZ SLOVENIJE

MALO RAZLIKE, A VSEENO NAVZDOL

Število prebivalcev Slovenije se v prvem četrtletju letošnjega leta v primerjavi s prejšnjim četrtletjem ni bistveno spremenilo. Po podatkih Statističnega urada RS je bilo 31. marca v Sloveniji 1.996.370 prebivalcev, kar je 63 prebivalcev manj kot 31. decembra lani. Za 58 ljudi se je v primerjavi z minulim četrtletjem zmanjšalo tudi število slovenskih državljanov, ki jih je bilo konec marca 1.981.956.

ENAKO PODNEVI KOT PONOČI

S 1. avgustom so se podražile nekatere storitve Telekom Slovenije, tako med drugim minuta pogovora v stacionarnem omrežju v času manjše prometne obremenitve (beri: ponoči in ob koncu tedna) odslej stane 5,04 tolarja. Telekom pa ni spremenil le cen, temveč tudi način tarifiranja klicev v notranjem prometu; doslej je bila namreč cena klicev v času manjše obremenitve določena na dvominutni interval, po novem pa je interval zmanjšan na eno minuto, tako kot je to že prej veljalo tudi za pogovore v času večje obremenitve (ali: podnevi).

MANJ IZLETNIKOV V GORAH

Letošnja poletna planinska sezona je na vrhuncu, oskrbniki koč predvsem v slovenskem visokogorju pa letos zaznavajo precej manjši obisk kot lani. Razlog za slabši obisk, ki je ponekod tudi za 40 odstotkov manjši, je po njihovem mnenju slabo vreme (letos je nadpovprečno več dežja, kot ga je bilo lani nadpovprečno manj), predvsem ob koncih tedna, ko se v hribe odpravi največ ljudi. V Planinski zvezi Slovenije pa dodajajo, da obiskovalce najverjetneje odvrta tudi visoke cene hrane in pijače, saj se predvsem nekateri najemniki koč ne držijo sklepov o najvišjih priporočenih cenah in o popustih.

NAJSTAREJŠA TRTA V MARIJINEM CELJU

Za časa Srednjeevropskega katoliškega shoda v avstrijskem romarskem središču Mariazell je bilo v maju izjemno slabo vreme in niso uspeli zasaditi sadiko najstarejše, nad štiristo let stare, trte na svetu, ki so jo romarji prinesli z Lenta v Mariboru. Zato se je tristo romarjev spet podalo tja in jo 7. avgusta končno posadili.

PO SVETU

PREPLAH V ITALIJI

Neki arabski časnik je poročal, da je dobil sporočilo neke skupine, ki je zagrozila Italijanom z napadi po vsem svetu, če Rim v 15 dneh ne bo umaknil italijanskih vojakov iz Iraka. „Mobiliziramo vse svoje celice v Rimu in drugih italijanskih mestih. Italijanskemu premieru Silviu Berlusconi damo 15 dni časa, da se umakne iz Iraka, potem pa nam bo na voljo vsa kri vseh Italijanov po vsem svetu,” so po poročanju arabskega časnika Al-Kuds Al-Arabi s sedežem v Londonu zapisale brigade Abu Hafs al-Masri.

OBSODBA V NEMČIJI

Petnajst let po padcu Berlinskega zidu je sodišče v nemški prestolnici izreklo

obsodbo na enem od najverjetneje zadnjih procesov proti vodilnim članom vlade nekdanje Nemške demokratske republike. Zaradi povezave z ubojem treh ljudi, ki so poskušali prebegniti iz Vzhodne v Zahodno Nemčijo, je berlinsko deželno sodišče (kar milo) obsodilo dva nekdanja člana politbiroja vzhodnonemške komunistične stranke na 15 mesecev pogojne kazni. Sodišče je presodilo, da 73-letni Siegfried Lorenz in 74-letni Hans-Joachim Boehme kot člana najvišjega organa oblasti v Vzhodni Nemčiji nista storila ničesar za bolj human mejni režim, temveč sta dopustila nesmiselno smrt mladih ljudi. - V Sloveniji nismo še dočakali takih časov...

SLOVENCİ IN ŠPORT

USPEŠEN TRENING

Rajmond Debevec se je v okviru priprav za olimpijske igre v bavarski prestolnici udeležil preglednega treninga, preizkusil pa se je v vseh treh disciplinah (zračna puška ter malokalibrska-MK puška trojni položaj in leže). V izjemno kakovostni zasedbi je Debevec najboljši izide dosegal z zračno puško. Prvi dan je osvojil tretje mesto, drugi dan pa je z istim izidom zmagal. Z MK puško trojni položaj je dvakrat zasedel četrto mesto, z MK puško leže pa je bil prvi dan četrti, drugi dan pa šesti.

HIT V KOEBENHAVNU

Nogometaši HIT Gorice so v povratni tekmi drugega kroga kvalifikacij za ligo prvakov v gosteh premagali Koebenhavn s 5:0, se maščevali za poraz doma 1:2 in se uvrstili v nadaljnje tekmovanje, kjer jih že čaka evropski podprvak Monaco.

PISALI SMO PRED 50 LETI

SLOVENSKI FANTJE ŠKOFU ROŽMANU

Škof Rožman slavi letos 35 let svojega škofovskega posvečenja. Slovenska fantovska zveza je na svojem sestanku v nedeljo, 8. avgusta, proslavila ta dan. Marjan Marolt je kot govornik razložil škofovo veličino, duhovni voditelj podirektor Jože Jurak pa je mladim postavil štiri škofove poteze za zgled: trdnost v načelih, ponižen sprejem odgovornosti in nato dosledna izpolnitev, moč v veri in junaštvo v trpljenju. Tri lepe Igorjeve pesmi, posvečene slovenskemu Mojzesu, pa so počastile škofa.

SLOVESEN POGREB MSGR. IVANA TRINKA - ZAMEJSKEGA

Beneški Slovenci so izgubili svojega učitelja, vodnika, očeta. Moža velike avtoritete, pesnika, pisatelja, slikarja, glasbenika, filozofa, umetnostnega kritika, vzgojitelja celih generacij slovenskih duhovnikov na zahodni meji. Zadnja leta se je junaško postavil na čelo akciji za postavitev slovenskega doma v Gorici.

Zapisal je: Bratje Slovenci, jaz sem star, 90 let imam, a to bi še rad dočakal, da bi videl v Gorici naš skupni dom. In res, malo pred smrtjo je doživel to srečo.

Pogreb je bil v Trčmunu, spremljalo ga je 76 njegovih sobratov, od teh 70 iz Beneške Slovenije.

Sporod je bil veličasten. V cerkvi sta govorila msgr. Venturini in Mirko Mazora iz Gorice.

Tako so Beneški Slovenci položili v rodno zemljo svojega voditelja, učitelja in vzgojitelja ter borca za svobodo tega dela Slovenije.

Svobodna Slovenija; št. 31, 12. avgusta 1954

Slovenski olimpijci v Atenah

V legendarnem grškem mestu so se že pričele nove olimpijske igre. Tudi to pot je prisotna Slovenija. Pred odhodom se je ekipa na svečani prireditvi v dvorani hotela Union v Ljubljani predstavila javnosti.

V 76-članski olimpijski odpravi je tudi zlati trio iz Sydneja 2000 v "postavi" Rajmond Debevec, Iztok Čop in Luka Špič.

Slednji je v imenu športnikov prebral tudi olimpijski prisego, ki so jo že pred tem podpisali vsi potniki v Atene.

Zbrane športnike je nagovoril Janez Kocijančič, predsednik Olimpijskega komiteja Slovenije. "Pred nami je najbolj pomembno športno tekmovanje, ki se bo tokrat odvijalo v Grčiji, kjer so se rodili olimpijski ideali. V Atene se podajamo polni želja in pričakovanj. Imamo najmočnejšo zasedbo v zgodovini, saj nas bo zastopalo kar 76 športnikov v devetih športih," je v uvodu dejal Kocijančič in nato športnikom položil na srce: "Naj vas pričakovanja in predvidevanja ne zmedejo. Pokažite svoje znanje. Ob tem pa vam želim tudi kanček sreče. V boju z najboljšimi športniki sveta dokažite, da ste jim enakovredni ali celo boljši od njih. Pri tem pa ne pozabite

na prijateljstvo in poštenje."

V izjemno sproščenem in na trenutke nadvse optimističnem vzdušju se je cvet slovenskega športa predstavil tudi v manekenski vlogi. Športniki so tako na pisti predstavili različne vrste oblačil, tako za prosti čas, treninge, tekmovanja kot tudi za svečane priložnosti.

Pisani paleti športnikov, katere zajeten del sestavlja tudi rokometna reprezentanca, ki je na prireditev pripotovala neposredno iz Aten, kjer so z gostitelji olimpijskih iger odigrali dve prijateljski tekmi, je srečo zaželel tudi predsednik Vlade Republike Slovenije Anton Rop.

Nekaj vzpodbudnih besed so slovenski odpravi na prireditvi, ki so jo popestrili glasbeni vložki in "videoprehod" skozi slovensko olimpijsko zgodovino, namenili tudi legendarni telovadec Miro Cerar, vodja delegacije Marko Ilesič in predstavniki pokroviteljev.

Predstavnikom slovenskega športa tudi mi želimo vso srečo. Na straneh našega tednika bomo vestno poročali o njihovem delovanju in uspehih, med katerimi upamo, da bo tudi kakšna zlata medalja ...

Desno: Slovenska olimpijska ekipa

ESLOVENIA, MI TIERRA

Los comienzos de la resistencia democrática

Bajo el dominio de los italianos los eslovenos comenzaron a organizar la resistencia. Se acató las órdenes de la autoridad, lo que es permitido por la jurisprudencia internacional. El comisario Grazioli llamó al ban Natlačen y le exigió la creación de un cuerpo de consulta (CC), del que no quisieron formar parte los comunistas. Grazioli, Natlačen y el CC fueron hasta Mussolini, le expresaron su agradecimiento por la creación de la Provincia de Ljubljana y le pidieron protección. Por supuesto los medios italianos tergiversaron los hechos. CC se reunió unas cinco veces, pero al no poder influir en las decisiones de las fuerzas de ocupación, sus miembros fueron renunciando. Antes de dejar su puesto el dr. Natlačen ordenó destruir todos los archivos de los comunistas eslovenos, para que no cayeren en manos de los italianos.

Entonces no quedaba otro camino que la resistencia ilegal.

El Partido Popular-SLS creó el 29 de mayo de 1941 la Legión Eslovena con 8.000 miembros, en su mayor parte miembros de las secciones juveniles (Fantovski odseki). Estaban organizadas en los pueblos por tríos. Todos estaban de acuerdo que bajo dichas circunstancias la rebelión no era factible, porque los ocupacionistas estaban en la cima de su poder, mientras que los aliados estaban en retirada. Los derramamientos de sangre no llevarían al triunfo. La Legión eslovena era liderada por el diputado Rudolf Smersu.

El Partido Liberal creó la Legión de Águilas, que contó con unos 1.000 miembros.

Otras agrupaciones fueron creando sus grupos: el de los socialcristianos Gosar y Šolar, que más adelante se unió a la Legión Nacional, o el de Franc Glavač. Los Centinelas (Stražarji) comenzaron la resistencia en la universidad.

Los oficiales del ejército yugoeslavo se reunieron alrededor de Draža Mihajlović, militar que representaba al gobierno en el exilio. A Mihajlović lo representaba en Eslovenia el mayor Novak.

El 22 de noviembre de 1941 Miloš Stare creó en Ljubljana el periódico clandestino Eslovenia Libre (Svobodna Slovenija), editándolo hasta el fin de la guerra.

Todas las formaciones ilegales esperaban la orden del gobierno exiliado en Londres para comenzar la rebelión. Mientras tanto seguían organizándose y juntando armamento.

Interesante: la misma táctica fue empleada por los comunistas, porque formalmente eran fuerzas amigas (por el Pacto Ribbentrop-Stalin).

Entre los genuflexos también estaban Josip Vidmar, Oton Župančič y otros, porque el Partido Comunista no había ordenado la revolución.

OSEBNE NOVICE

Smrti. Umrli so: v San Justu Tone Krošelj (69); v Velikovcu na Koroškem Marija Žukovec (81); v Chicago (ZDA) Polde Šeme (80); v Franciji Angela Jelka Plešnar (70), sestra Dragice Kovač. **Naj počivajo v miru!**

Nova diplomantka. Na inženirski fakulteti univerze UADE v Buenos Aires je dokončala študije Miriam Žnidar in prejela naslov „analista en informática“.

Čestitamo in želimo obilo uspeha!

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE / Director: Valentín B. Debeljak / Propietario: Asociación Civil Eslovenia Unida / Presidente: Alojzij Rezelj / Redacción y Administración: RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA / Telefon: (54-11) 4636-0841 / 4636-2421 (fax) / e-mail: esloveniau@sinectis.com.ar / debeljak@netizen.com.ar

Glavni urednik: Tine Debeljak ml. / Za Društvo ZS: Alojzij Rezelj / Sodelovalci so še: Tone Mizerit, Gregor Batagelj, Miriam Jereb Batagelj, Martin Sušnik, Jože Rant, Marko Vombergar, Franci Sušnik. Mediji: STA, Radio Ognjišče, Delo.

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino \$ 70, pri pošiljanju po pošti pa \$ 95; obmejne države Argentine 110 USA dol.; ostale države Amerike 125 USA dol.; ostale države po svetu 135 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 85 USA dol. za vse države.

Čeke: v Argentini na ime „Eslovenia Libre“, v inozemstvu (bančne čeke, ne osebne) na ime „Antonio Mizerit“.

Oblikovanje in tisk: TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L. / Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires Argentina - Tel.: (54-11) 4362-7215 - E-mail: info@vilko.com.ar

Correo Argentino Suc. 7
FRANQUEO PAGADO
Cuenta Nº 7211
R. Nac. de la Propiedad
Intelectual Nº 881153

MALI OGLASI

TURIZEM
Letalske karte,
rezerva
hotelov,
najem avtomobilov in izleti po svetu
H. Yrigoyen 2742 - San Justo
Tel. 4441-1264 / 1265

DOBOZDRAVNICI
Dr. Damijana Sparhakl - Zobozdravnik - Splošna odontologija - Belgrano 123, 6. nadst. "4" - Ramos Mejía - Tel.: 4464-0474

ADVOKATI
Dr. Vital Ašič, Odvetnik Paraná 830, 5. nadst. - Buenos Aires. Prijave na: Tel./faks: 4798-5153. e-mail: estudioasic@cpac.org.ar

DOBOVŠEK & asociados - Odvetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel/Fax: 4602-7386. E-mail: jdobovsek@perseus.com.ar

Dr. Marjana Poznič - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844 - mpoznic@sfanet.com.ar

Dr. Lilijana Kožar, odvetnica; Av. Corrientes 1250, 5º F, Capital. Torek in četrtek od 16. do 19. Tel.: 4382-9216

OBVESTILA

ČETRTEK, 12. AVGUSTA:
Redni sestanek Zveze slovenskih mater in žena, ob 16. uri v Slovenski hiši. Razgovor z go. Anko Savelli Gaser „Splošno v petju in glasbi“.

Seja Upravnega odbora Zedinjene Slovenije, ob 20. uri v Slovenski hiši.

PETEK, 13. avgusta:
Seja Medorganizacijskega sveta, ob 20. uri v Slovenski hiši.

SOBOTA, 14. avgusta:
35. Glasbeni večer SDO/SFZ
NEDELJA, 15. avgusta:
Romanje v Lourdes
PONEDELJEK, 16. avgusta:
Sestanek pristavske Zveze mater in žena ob 10. uri. Lenči Komar nas bo poučila o ceremonialu in protokolu.

ČETRTEK, 19. avgusta:
Zveza slovenskih mater in žena iz San Martina bo imela ob 16. uri svoj redni mesečni sestanek. Predaval bo arh. Jure Vombergar o temi: „Priimki Slovencev“. Prav lepo vabljeni tudi možje!

SOBOTA, 21. avgusta:
Redni pouk na Srednješolskem tečaju RMB ob 15.00 uri v Slovenski hiši.

„Ob taktu barv II“ v Slovenskem domu v San Martinu ob 20.30. uri.

Članska večerja v Našem domu v San Justu.

NEDELJA, 22. avgusta:
Mladinski dan v Carapachayu.

Biserna maša prelata dr. Mirka Gogale, ob 11.30 uri v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši.

SREDA, 25. avgusta:
Šolska seja voditeljic, ob 20. uri v Slovenski hiši.

SOBOTA, 28. avgusta:
Redni pouk na Srednješolskem tečaju RMB ob 15.00 uri v Slovenski hiši.

**VALUTNI TEČAJ
V SLOVENIJI**
10. avgusta 2004

1 EVRO 239,84SIT
1 U\$S dolar 195,69SIT

Clínica ambulatoria de cirugía plástica y estética

Dres. Rosati - Amallo - Štrfček

Ambrosetti 228, PB / Caballito - Tel: 4901-0884

Lunes a viernes de 13 a 20 horas

www.rosatiyamallo.com.ar

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN
Ministrstvo za Kulturo Republike Slovenije
OB TAKTU BARV II

21. avgusta 2004 ob 20. uri

LIKOVNA RAZSTAVA

ANDREJ MAKEK

KONCERT

VERA GOLOB (solistka) / ZBOR ZARJA MLADOSTI (DRUŠTVO SLOVENSKE PRISTAVE) / SANMARTINSKI PEVSKI ZBOR
PRIJATELJSKO SREČANJE PO KULTURNEM PROGRAMU
VSI LEPO VABLJENI!

Nogometna ekipa ZS se je vrnila z uspešne turneje po Sloveniji

2. Nogometni turnir izseljencev je mimo. Med 26. in 31. julijem so potekala tekmovanja v okolici Ljubljane med ekipami Medobčinske nogometne zveze Koper - Slovenija, Slovenske kulturne misije iz Berlina - Nemčija, Slovenskega Kluba iz Celovca - Avstrija, Združenja slovenskih športnih društev v Italiji - Italija, društva Slovenija v Svetu, in Zedinjene Slovenije - Argentina.

Našo delegacijo so sestavljali: Heri Zupan, kot glavni vodja in trener, Jure Urbančič - kondicijski trener, Claudio Spinella - pomočnik trenerja, Janko Šmalc - fizioterapevt, Franci Urbančič - blagajnik, Marko Vombergar - tajnik, ter vrsta nogometašev.

Tekme so se odigrale v lepem prijateljskem vzdušju, na prizoriščih v Šenčurju, v Dobu pri Domžalah, ter v Ježici, Taboru in Šiški v Ljubljani. Na tribunah je bilo lepo število navijačev, predvsem so bili to znanci in sorodniki nogometašev in mnogo argentinskih Slovencev, ki so se v zadnjih letih naselili v Sloveniji. Vzdušje je spominjalo na kak mladinski dan v Argentini, kjer je šport izgovor, da se mladi srečajo in razveselijo.

Ekipa SVS je bila tudi sestavljena predvsem z Argentinci, ki zdaj živijo

v Sloveniji, in ki se redno zbirajo v nedeljah pri lazaristih v Črnučah in po maši igrajo nogomet. Ta srečanja že nekaj let pripravlja naš duhovnik Toni Burja iz Slovenske vasi.

Naša ekipa Zedinjene Slovenije je osvoj-

ila častno 2. mesto, potem, ko je v finalu zgubila 2:1 proti MNZ Koper. Ta primorska ekipa nosi naslov prvaka v amaterski ligi v Sloveniji in se zdaj pripravlja, da bo predstavljala Slovenijo na evropskem amaterskem prvenstvu.

V prvem turnirju, pred dvema letoma, smo pokal osvojili v finalni tekmi proti isti ekipi iz Kopra, tako da smo imeli letos zanimiv revanš. Namen organizatorjev je, da se tak turnir po možnosti ponavlja vsake dve leti, možno je tudi, da se prihodnjič organizira turnir v tujini - morda pri nas v Argentini - kar bi bila lepa priložnost, da bi slovenski ljubitelji nogometa spoznali našo slovensko skupnost in naše ustanove.

Prva tekma za našo ekipo je bila v Dobu pri Domžalah proti Nemčiji. Zmagali smo z rezultatom 10:0 in se izkazali za favorite skupaj z moštvom iz Kopra.

Drugo tekmo smo igrali v štadionu Ljubljana (ŽAK) v Šiški, kjer smo premagali ZŠSDI (Italija) 3:1, potem, ko so Italijani dali prvi gol in je bilo treba obrniti rezultat.

Final se je odigral na Ježici na igrišču Nogometnega kluba Faktor. Tekma je bila zelo napeta. V minuti 16 smo dobili gol, izenačil je Javier Grbec, kar nam je vtilo upanje na zmago a je kmalu potem v 71 minuti Koper zadel drugi gol. Kljub naporu in več priložnosti za gol je bil končni rezultat 2:1 za Koper. Po končani tekmi so naši fantje čestitali zmagovalcem in potrdili dejstvo, da je pošteno sodelovanje v tekmovanju toliko vredno kot zmaga.

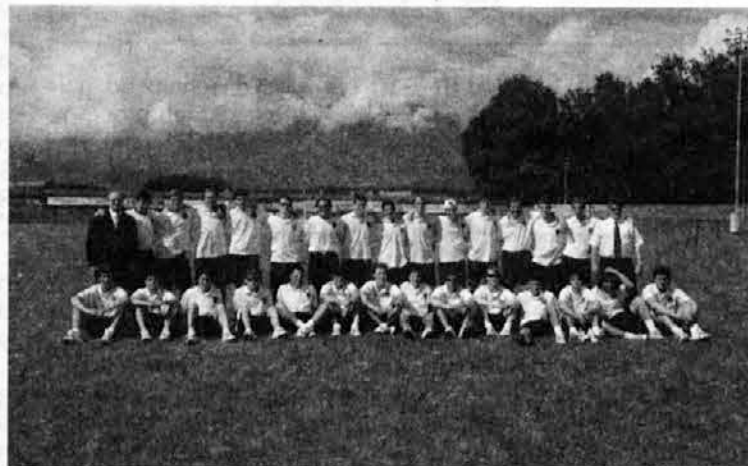
Ves čas turnirja smo stanovali v zavodu Sv. Stanislava v Šentvidu (Škofovi zavodi), kjer je zelo lepo oskrbovano in kjer je tudi sedež društva SVS. Imeli smo na razpolago avtobus Nogometne zveze Slovenije, ki nas je vozil na različna prizorišča in tudi na treninge. V tem tednu, kolikor je trajal turnir, nismo opravili večjih potovanj, razen z avtobusom po Ljubljani in na ljubljanski grad v spremstvu Boštjana Kocmurja, ki nam je bil za vodiča, in kratko ekskurzijo na Bled. V drugem tednu naše turneje, ko smo imeli več prijateljskih tekem, smo pa veliko potovali, da so naši fantje spoznali Slovenijo, kar bo pa še predmet drugega poročila.

V tem primeru je bil ponovno šport tisti most, ki je združil našo mladino iz treh Slovenij - matične, zamejske in zdomske v prijateljskem tekmovanju.

Končna lestvica turnirja:

1. MNZ Koper, Slovenija
2. ZS, Argentina
3. SAK Celovec, Avstrija
4. ZŠSDI, Italija
5. SKM Berlin, Nemčija
6. SVS Ljubljana, Slovenija

Marko Vombergar - tajnik Nogometne ekipe ZS.

VODORAVNO: 1. štor za sekanje drv; 5. osnovna količina; 9. vodna žival s kleščami; 10. velika posoda za vodo; 12. urejenost; 13. periferija; 16. teža ovoja; 18. graščakov podložnik; 20. nasilni vhod; 22. grška boginja mavrica; 23. predlog; 24. očem prijeten; 26. predlog za 2. sklon; 28. stari vek; 30. neumna; 32. samo z enim krakom; 34. latinsko moško ime; 36. nebesa; 37. prva žena; 39. brat sv. Cirila; 40. oskrbnik zvočnih naprav v Slovenski hiši.

NAVPIČNO: 1. mravljični samec; 2. predlog; 3. soglasje več tonov; 4. organ vida; 5. uradniki v starem Rimu; 6. delavci s plugom; 7. kazalni zaimmek; 8. pristanišče v jugozahodni Arabiji; 11. eden od ženskih glasov; 14. bela glina; 15. pristojbina na mejnem prehodu; 17. ime angleške reke; 19. arabska država ob Rdečem morju; 21. vrhunski dosežek; 23. dan, mesec in leto; 25. slovenska reka (skozi Šmartno); 27. brez uspeha; 29. preizkušnja zmoglosti; 31. slonov zob; 33. železov oksid; 35. druga nota v glasbeni lestvici; 38. rimska številka šest.

1	2	3		4		5		6	7	8
9				10	11			12		
		13	14			15				
16	17				18				19	
		20			21	22				
23			24		25				26	27
28		29					30	31		
		32				33				
34	35				36			37	38	
39						40				